

der ikke virkede efter de Ønsker, man havde næret om dem. Ja, det ligger jo ganske simpelt i, at det er en saa overordentlig vanskelig Opgave; men jo vanskeligere en Opgave er, jo nødvendiggere er det, at man, naar man vil lovgive derom, viser, at man er trængt til Bunds i Spørgsmaalet, og at man har kunnet se de forskellige Farer og Vanskeligheder, som møde, og i alt Fald søger at give Bidrag til at modarbejde disse Vanskeligheder. Men hvad er det, de ærede Forslagsstillere her gøre? De sige: Vær saa god at stille $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Jagforeningernes Disposition! og lad saa Jagforeningerne hjælpe paa Arbejdsløsheden, saa godt de kunne; og saa stole de paa, at den ærede Minister dog vil lægge et eller andet Baand paa Jagforeningerne, for at det ikke skal gaa alt for lystigt til med Anvendelsen af denne halve Million. Paa den Maade tror jeg ikke, man kan lovgive. Ja, jeg tvivler i øvrigt ikke paa, at det ærede Medlem vilde have fundet det meget fortræffeligt, hvis man havde løst Sygeforsørgsmaalet paa den Maade, at der stilledes en hel eller halv Million Kroner til Disposition for Jagforeningerne til dermed at hjælpe paa deres syge Medlemmer. Tro ærede Medlemmer at et saadant Forslag var gaaet igennem her i Rigsdagen, eller at nogen Regering overhovedet kunde tænke paa at acceptere et saadant Forslag? Nej, saa let kan det ærede Medlem ikke tage det, og det er blot dette, jeg ønsker at staa fast, at de ærede Forslagsstillere ikke have ydet noget som helst Bidrag til denne vanskelige Sags Løsning. Det ærede Medlem tog sig det meget let, den Gang den Indvending blev gjort, at dette Forslag ikke alene skulde gælde de faakaldte legemlige Arbejdere, men at det ogsaa burde udstrækkes til de immaterielle, aandelige Arbejdere — man ved jo, hvad der forstås derved. Men Spørgsmaalet er jo: Hvorledes vil det ærede Medlem s. Ets. stille sig over for Lærernes Jagforening, som han jo selv nævne? Hvad vil han der betragte som Arbejdsløshed? Naar der er en Mængde Embeder ledige, og Lærerne kun søge de bedre, medens ingen søge de daarligere, og disse altjaa staa ledige af den Grund, at ingen ville tage dem, er det saa Arbejdsløshed uden egen Skyld eller ikke? Paa samme Maade gaar det med de legemlige Arbejdere. Naar der tilbydes en Mand Arbejde, men ganske vist ikke af den velsøgnede Bestaffenhed, som den paagældende maaste vil have, og ikke paa de Vilkaar, han forlanger, er det saa Arbejdsløshed ved vedkommendes egen Skyld eller ikke? Det er den Slags Ting, som det er saa over-

ordentlig vanskeligt at affatte Love om paa en saadan Maade, at disse Love kunne være praktisk brugelige, men det er noget, som de ærede Forslagsstillere ere sprungne aldeles over. Den ærede Ordfører sagde: Naar Sygeforsørgens Formaal er kært, og disse Saksers Formaal ogsaa er prisværdigt, hvorfor skulde man saa ikke kunne behandle dem paa lignende Maade? Ja, det ligger jo netop til Dels i de forskellige Vanskeligheder, idet Sygdom er noget, der kan konstateres og paavises, medens Arbejdsløshed er noget, som aldeles ikke kan paavises, for saa vidt som der er Spørgsmaal om vedkommendes egen Skyld, eller hvad angaar Muligheden for, om han kan saa Arbejde eller ikke. Trefindstyvearsalderen er noget, der kan paavises, Sygdom er noget, der kan konstateres, men om jeg er ledig, fordi jeg ikke vil tage det Arbejde, som tilbydes mig, eller fordi jeg ikke kan saa noget Arbejde, stont jeg gør alt, hvad der staar i min Magt derfor, det er det, som er saa særdeles vanskeligt at afgøre. Den ærede Ordfører maade vide, at det øvrige Samfund betragter ikke Jagforeningerne som upartiske Foreninger i saa Henseende. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger, at de ere saa fortræffelige, som de kunne være. Skal en Samfundssag lægges i upartiske Hænder, benægter det øvrige Samfund, som ikke hører til Jagforeningerne, at disse ere upartiske Foreninger, og paastaar, at disse Foreninger arbejde med saadanne Følelser mod andre Samfundsklasser og deres Interesser, at de aldrig paa nogen Maade ville lægge Statens Be og Bel i deres Hænder. Det maade det ærede Medlem derfor opgive, i alt Fald kommer han til at opgive at søge at saa Jagforeningerne lytte i Kuld og Røn af de andre Samfundsklasser som upartiske Autoriteter til Fordeling af Statens Penge. Jagforeningerne ere jo, hvad det ærede Medlem end siger, mere eller mindre socialdemokratiske Foreninger, Foreninger, som arbejde i Bæ af den socialdemokratiske Organisation, og som væsentlig bære denne og det Blad, som kæmper for de socialdemokratiske Anskuelser — jeg ved, at det bestrides, naar man siger det, men jeg har aldrig kunne forstaa det anderledes — end at dette Blad udgives eller støttes af disse Jagforeninger. Det staar paa Bladet, jeg har ganske vist hørt det bestride ved andre Lejligheder, men at Jagforeningerne anerkende Bladet som Organ er utvivlsomt, og det Sprog, som dette Blad fører, og de Følelser, som det giver Udtryk mod andre Samfundsklasser, ere ikke af den Bestaffenhed, at det ærede Medlem kan forlange, at vi skulle betragte Jagforeningerne som upar-